

สิทธิและหน้าที่ของผู้รับจ้างและผู้จ้าง

มาตรา ๔๐๓ การจำยอมฎาทรัย สิทธิอันก่อให้เกิดขึ้นเหนือ
ทรัพย์สินซึ่งจ้าง คับสัญญาฎาพินัยกรรม เป็นเหตุให้ทรัพย์สินซึ่ง
จ้างเสื่อมราคานั้น ถ้าจะจดทะเบียนภายหลังจดทะเบียนจ้าง ท่าน
มิให้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ผู้รับจ้าง เว้นแต่ผู้รับจ้างจะได้ยินยอม
ให้ทำสัญญาฎาพินัยกรรมเช่นนั้น

มาตรา ๔๐๔ ถ้าทรัพย์สินซึ่งจ้างบุบสลาย ฎาถ้าทรัพย์สิน
ซึ่งจ้างแต่สิ่งใดสิ่งหนึ่งสูญหาย ฎาบุบสลาย เป็นเหตุให้ไม่เพียงพอ
แก่การประกันไซ้ ท่านว่าผู้รับจ้างจะบังคับจ้างเองเสียในทันทีก็ได้
เว้นแต่เมื่อเหตุนั้นมีได้เป็นเพราะความผิดของผู้จ้าง และผู้จ้างก็
เสนอจะจำเองทรัพย์สินอื่นแทนให้มีราคาเพียงพอ ฎาเสนอจะรับ
ซ่อมแซมแก้ไขความบุบสลายนั้นภายในเวลาอันสมควรแก่เหตุ

มาตรา ๔๐๕ ผู้จ้างใดได้จ้างเองทรัพย์สินไว้เพื่อประกันหนี้
อันบุคคลอื่นจะต้องชำระ แล้วและเข้าชำระหนี้เสียเองแทนลูกหนี้
เพื่อจะบังคับมีให้คงบังคับจ้างเอง ท่านว่าผู้จ้างนั้นชอบที่จะได้
รับเงินใช้คืนจากลูกหนี้ ตามจำนวนที่ตนได้ชำระไป

๑๐๐

ถ้าต้องบังคับจำนอง ท่านว่าผู้จำนองชอบที่จะได้รับเงินใช้คืน
จากลูกหนี้ ตามจำนวนซึ่งผู้รับจำนองจะได้รับใช้หนี้จากการบังคับ
ยึดจำนองนั้น

มาตรา ๔๐๖ เมื่อบุคคลสองคน ถูกว่านั้นต่างได้จำนองทรัพย์สิน
สินแห่งตนเพื่อประกันหนี้ด้วยทรัพย์สินรายเดียว อันบุคคลอื่น จะต้องชำระ
และมิได้ระบุลำดับไว้ไซ้ ท่านว่าผู้จำนองซึ่งได้เป็นผู้ชำระหนี้ ถือเป็น
เจ้าของทรัพย์สินซึ่งต้องบังคับด้วยสินจำนองนั้น ทว่าสิทธิจะไล่เบียดเอา
แก่ผู้จำนองอื่น ๆ ต่อไปไม่ได้

มาตรา ๔๐๗ ถ้าบุคคลคนหนึ่งได้จำนองทรัพย์สินเพื่อประกัน
หนี้อันบุคคลอื่นจะต้องชำระ และเจ้าหนี้ยอมผ่อนเวลาให้แก่ลูกหนี้
นั้นไซ้ ท่านว่าผู้จำนองก็ย่อมเป็นอันหลุดพ้น

แต่ถ้าผู้จำนองได้ตกลงด้วยในการผ่อนเวลานั้นก็ดี ถือว่าศาล
ได้อนุญาตให้ผ่อนเวลาก็ดี ผู้จำนองก็หาหลุดพ้นดังว่านั้นไม่